

ת"פ 53820/07/14 - מחלוקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד משה לוזובסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 53820-07-14 מחלוקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' לוזובסקי
בפני כב' השופט עידו דרויאן

מחלוקה לחקירות שוטרים - מח"ש	
ע"י ב"כ עו"ד עדי וולדמן	
המאשימה	נגד
	משה לוזובסקי
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד ד"ר חיים משגב

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בחודש יולי 2014, הואשם הנאשם בעבירה של תקיפה חובלנית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בגין מעשה שארע במהלך שירותו כשוטר, ביום 10.5.13.

עמדות הצדדים - כתב האישום ותגובת הנאשם:

המיוחס לנאשם בכתב האישום:

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום שירת הנאשם כשוטר יס"מ במרחב יפתח בתל אביב.
2. ביום 10.5.13, סמוך לשעה 01:45, הגיע הנאשם ביחד עם שוטרים נוספים, במסגרת תפקידם, לגינה ציבורית ביפו.
3. באותה עת, ישבו בגינה המתלונן ג'לאל נוסיירי וחבריו, כשברשותם בקבוק אלכוהול. לבקשת השוטרים, הציגו בפניהם המתלונן וחבריו תעודות זהות.
4. הנאשם נטל את בקבוק האלכוהול, שפך את תוכנו, ושאל את המתלונן: "למה אתה מסתכל עליי?". לזאת השיב המתלונן: "למה אסור לי להסתכל?". בתגובה, התקרב אליו הנאשם וסטר לו על אוזנו השמאלית, וכתוצאה מכך נגרם למתלונן קרע בעור התוף באוזנו השמאלית.

5. המתלונן ביקש מהנאשם להזדהות בפניו, אולם הנאשם התעלם ועזב את המקום ביחד עם השוטרים האחרים.

תשובת הנאשם לאישום:

הנאשם הודה כי היה במקום ובזמן המצוינים בכתב האישום, אך הכחיש כי סטר למתלונן.

הראיות:

גרסת המתלונן:

1. המתלונן העיד בבית המשפט, וכן היו בפני דבריו בעימות עם הנאשם (ת/8).
2. לדבריו, הגיע לגינה הציבורית לאחר ששב מאירוע, כשהוא 'שתוי' אך לא שיכור. לאחר 5 דקות בלבד הגיעה ניידת סוונה וממנה יצאו ארבעה או חמישה שוטרים. אחד מהשוטרים ("האתיופי", גיורא ארקה) ביקש ממנו להציג תעודת זהות, והוא עשה כן. ברשותו היו בקבוק וודקה סגור ובקבוק מיץ אשכוליות סגור. הנאשם פתח את שני הבקבוקים ושפך תכולתם. לנוכח פעולתו האגרסיבית של הנאשם, פנה אליו אחד מחבריו ואמר לו "אחי למה אתה עושה את זה", הנאשם השיב לו בגסות "אם אתה קורא לי אחי עוד פעם, אני איזין אותך". המתלונן התחיל להסתכל על הנאשם וזה אמר לו "מה אתה מסתכל?". המתלונן שאל אם אסור לו להסתכל, ובתגובה נעמד מולו הנאשם והכה אותו בידו באוזנו השמאלית. כתוצאה מכך, סבל המתלונן מסחרחורת ולשוטר שבדק את תעודת הזהות שלו אמר כי אינו שומע טוב. אותו שוטר, האתיופי, אמר למתלונן לתבוע את הנאשם.
3. לאחר דברים אלה, ביקש המתלונן מהנאשם שיזדהה בפניו, אולם הוא התעלם וחזר עם יתר השוטרים לניידת בה נהג.
4. בשל סירובו של הנאשם להזדהות צילמו המתלונן וחבריו את הניידת (תצלום ת/3) והמתלונן גם רשם את מספרה.
5. לאחר האירוע ניגש המתלונן לבית החולים וולפסון שם נבדק (תעודת חדר מיון משעה 02:23, ת/4).
6. עוד מסר המתלונן שהוא לא נעצר ולא נפתח כל הליך נגדו בגין אירוע זה, וכי גם בעבר נתקל בשוטרים ששפכו לו אלכוהול.
7. לעניין הזיהוי, המתלונן מסר כי השוטר שתקף אותו היה "גבוה, רחב ולבן" [1] ולבש מדים וכובע, שמצחייתו הסתירה את פניו. המתלונן מסר, שהשוטר שתקף אותו הוא השוטר שנהג בניידת.
8. המתלונן שלל אפשרות לפיה סבל עוד קודם לאירוע מקרע בעור התוף, והצביע על האבסורד בטענה, לפיה סבל מכאבים באוזנו ימים ושבועות רק כדי להמתין להזדמנות לטפול אשם על שוטר.

ממצאים רפואיים:

1. תעודת חדר מיון (ת/4) מיום האירוע 10.5.13, שעה 02:23: המתלונן הגיע והתלונן על "חבלה באוזן שמאל מיד פתוחה" שגורמת לירידה בשמיעה. בין הממצאים נמצאו קרע או חור ("פרפורציה") במרכז עור התוף שנראה טרי ועדות לשטף דם סביבו. המתלונן הופנה לבדיקות מעקב ושמיעה. הרופא שבדק, ד"ר ספיבק, הבהיר בעדותו כי טריות החבלה והדם מעידה כי החבלה נגרמה ממספר דקות עד מספר ימים מלפני הבדיקה.
2. הפניית רופא למכון שמיעה, 12.5.13 (ת/1): המתלונן מסר על אטימות וטנטון באוזן שמאל וכאבי ראש, בעקבות מכת אגרוף. בדיקת הרופא העלתה נקב מרכזי עגול בעור התוף עם מעט דם קרוש סביבו. הנקב הוטלא על-ידי הרופא עם נייר סיגריות (כך במסמך). בעדותו מסר הרופא ד"ר צ'רנומורדיק כי ממצאים אלו מתיישבים עם טראומה ולא עם דלקת. עוד הבהיר הרופא כי ממצא שכזה יכול להימצא עד כשבוע בערך ממועד הפגיעה, שאז כבר ניכרים סימני החלמה ואיחוי.
3. תוצאות בדיקה מיום 21.5.13: ככל הנראה היו ביד חוקר מח"ש תוצאות בדיקה כלשהי מיום 21.5.13 המעידה על ליקוי שמיעה קל באוזן שמאל של המתלונן. החוקר הראה את התוצאות לד"ר אדיר בביצקי, מומחה אף-אוזן-גרון, שלא יכול היה להסיק מסקנה ברורה מהבדיקה. כך עולה מתרשומת שרשם החוקר עופר בביצקי - אולם לא ברור כלל מה הוצג לד"ר בביצקי, ואין לתת לתרשומת זו של החוקר כל משקל[2].
4. הפנייה דחופה למכון שמיעה, 26.5.13 (ת/2): האבחנה עודכנה לנקב בעור התוף שמקורו טראומטי והמתלונן הופנה בדחיפות לבדיקת שמיעה.

גרסת חברו של המתלונן, מר ג'רייס עאזאר:

1. **בהודעתו מיום 19.8.13** (נ/2) מסר העד כי באותו לילה ישבו הוא וחבריו בגינה הציבורית וחיכו לנאשם. הנאשם הגיע ובידו בקבוק שתיה סגור. היה להם בקבוק פתוח אך הם לא שתו. אז, הגיעה ניידת סוונה, ומתוכה יצאו בפתאומיות 4-5 שוטרים. אחד השוטרים לקח את הבקבוק שהיה פתוח ושפך תכולתו. לאחר מכן נטל גם את הבקבוק הסגור, אך על אף הפצרותיהם כי אינו רשאי לשפוך גם אותו, הוא עשה זאת. השוטר החל לדבר אליהם בצורה מאיימת ואמר "למה אתם מסתכלים". השוטר התקרב אליו ונגע בו "ראש בראש" בצורה מאיימת, ואמר "יש לך בעיות? ואז אותו שוטר עמד מולנו וג'לאל (המתלונן) הסתכל עליו רגיל הוא אמר לו מה אתה מסתכל עליי מה אני פוסטר ... ואז אותו שוטר ניגש אליו ונתן לו סטירה באוזן" (נ/2, ש' 13-17). השוטר ששפך את הבקבוק היה הנהג. ג'רייס העיד כי השוטר דיבר אליהם בצורה לא יפה, מאיימת, "בדם חם", וכי היה ללא תג שם. שאר השוטרים שהיו "זרמו איתו" ולא עשו דבר, ו"השוטר האתיופי" ניסה להרגיע את העניינים. מאוחר יותר אמר להם לתבוע את הנאשם. לאחר שהשוטרים עזבו, המתלונן הלך לבית חולים.
2. **בריענון לקראת עדותו ביום 12.1.15** (נ/3) הבהיר העד לפרקליטה כי למעשה לא ראה את הנאשם סוטר למתלונן, אלא שמע את צליל הסטירה ומיד לאחר מכן ראה את המתלונן אוחז באוזנו ומתלונן על כאב.
3. **בעדותו ביום 13.1.15**, מסר העד כי באותו יום התאספו בגינה כמה חברים והביאו בקבוק. לאחר כמה דקות הגיעה ניידת וירדו מתוכה 3-4 שוטרים. נהג הניידת החל לתחקר אותם בגסות ושאל מהיכן הם ומה מעשיהם, וכשהבחין בבקבוק שפך את תכולתו. הם שאלו אותו מדוע הוא עושה זאת. השוטר-הנהג ויתר

השוטרים הפרידו ביניהם וערכו עליהם חיפוש. העד ראה את הנהג מדבר עם המתלונן. אמנם לא ראה אותו סוטר למתלונן (כי היה עם השוטר האתיופי), אך שמע את המתלונן צועק, שם יד על האוזן, ומתלונן כי אוזנו כואבת. השוטר-הנהג שתקף את המתלונן סירב להזדהות ולכן ביקש המתלונן מהעד לצלם את הניידת, אחרי שהשוטר האתיופי אמר להם להגיש תלונה (ת/3). העד תיאר תחושות של חוסר אונים וזעזוע. לדבריו, זו לא פעם ראשונה ששוטרים שופכים להם משקאות, אך מעולם לא היתה תקרית אלימה כזו. העד גם לא הסתיר את העובדה (הטבעית למדי) של שיחות בינו לבין המתלונן על המקרה, לאחר התרחשותו ועד לעדות.

צוות השוטרים ונהיגת הנאשם בניידת:

1. מרישום ממוחשב של היחידה נמצא כי הנאשם נהג בניידת המעורבת ביום האירוע, החל משעה 01:55 (ת/5).
2. בטווח השעות הרלוונטי היתה הניידת באיזור הגן, בו עמדה בין השעות 01:38 - 01:53 (ת/6).
3. בצוות היו, פרט לנאשם, גם השוטרים יצחק (איציק) דלויה, גיורא ארקה ("האתיופי"), חן ביניב ויחיעם בן-חמו (ת/10).

השוטר יצחק (איציק) דלויה (עד תביעה):

1. השוטר רשם דו"ח סיכום פעילות של הצוות ובו ציין ש"בוצע שפיכת אלכוהול ברחוב אלברט קיוסו" (ת/10).
2. השוטר לא זכר את האירוע וציין שכנראה לא נכח בו, כיון שרכב על אופנוע ולא נסע בניידת. לאחר ריענון מהודעתו, אותה אימץ כדברי אמת, אמר ש"סביר" שהנאשם נהג בניידת כי לו היה רישיון. גם לשוטר ארקה היה רישיון, אך אולי לא בתקופה הרלוונטית. השוטר לא הסתיר את עוינותו למח"ש, בשל תקרית בעת גביית עדותו. עוד ציין העד כי לו היה הנאשם מוסר לו על אירוע בו אוים בתלונה, היה העד מתעד זאת בדו"ח הסיכום שרשם. כבר עתה יצוין, שמעדותיו הכל ברור כי לא ארקה ("האתיופי") נהג בניידת.

השוטר גיורא ארקה [3] (עד הגנה):

1. לדבריו, זכר העד את האירוע מחקירתו במח"ש, אך עם-זאת אישר בחקירתו הנגדית כי בחקירתו במח"ש לא זכר את האירוע. העד לא ראה את הנאשם סוטר למתלונן או לאחר, אחרת היה מדווח למפקדיו (דבר שלדבריו לא קרה מעולם ב-11 שנות שירותו).
2. העד מסר, שלא זכור לו שהמתלונן וחברו התלוננו באוזניו על מעשה של הנאשם, אך אם פונים אליו בתלונה שכזו - הוא מפנה להתלונן במח"ש.
3. העד ציין את המתיחות שבין השוטרים לבין צעירי יפו הערבים, ששונאים את השוטרים.

השוטר יחיעם בן-חמו (עד הגנה):

1. העד לא זכר כל אירוע שבו הנאשם סטר לאזרח, וטען שאירוע חריג שכזה היה מתועד בדו"ח פעולה. עם-זאת אישר בחקירתו הנגדית שייתכן שהסתובב ולא היה בקשר עין עם הנאשם באותו אירוע.
2. גם עד זה ציין את המתיחות בין השוטרים לבין צעירי יפו הערבים, שמעלילים עליהם עלילות ומנסים להרתיעם באיומי תלונה למח"ש.

השוטר חן בינייב (עד הגנה):

1. בהודעתו מיום 19.8.13 לא זכר העד את האירוע, גם לאחר שהוצג לו הדו"ח שרשם דלויה, אלא לאחר שהחוקר אמר לו במפורש שמדובר בחשד שהנאשם סטר למתלונן.
2. עד זה שהה במהלך האירוע בתוך הניידת ובדק במסוף את תעודות הזהות שנלקחו מהצעירים. לו היה מבחין במשהו חריג, היה רושם דו"ח פעולה. העד לא שמע את המתלונן צועק שכואבת לו האוזן.
3. העד ציין, שלו היה שומע איום של אזרח על שוטר שיגיש נגדו תלונה - היה רושם דו"ח, ודו"ח זה עם יתר הדו"חות היה מצורף לדו"ח הפעילות היומית.
4. עד זה ציין שעבריינים מנסים "להפיל" שוטרים בתלונות למח"ש, וכבר היו דברים מעולם.

דו"ח פעולה שרשם הנאשם (ת/9):

הדו"ח נושא את תאריך האירוע 10.5.13 ושעת רישומו 02:25.

לפי הרשום בדו"ח הבחין הנאשם בקבוצת נערים שמשליכים בקבוקים ושתויים ולכן ניגשו אליהם השוטרים. הנאשם חש בריח חריף של אלכוהול מפיהם ושפך את האלכוהול שברשותם. על הנערים נערך חיפוש בהסכמה ופרטיהם נבדקו במסוף. תעודות הזהות הושבו להם אך אז צילמו הנערים את הניידת ואיימו להתלונן על הנאשם ששפך להם את האלכוהול. אחד מהם גם צעק שהוא לא שומע כלום באוזן, צילם את הניידת ואמר שיתלונן. לא היה שימוש בכוח ולא נגרם נזק.

גרסת הנאשם:

1. **בהודעתו במשטרה מיום 19.8.13 (ת/7)**, טען הנאשם כי לא זכר כלל שהיה במקום באותה עת ולא זכר את האירוע הספציפי. עם זאת, הנאשם אישר כי נהג בניידת הסוונה לאחר שהחוקר הראה לו נתונים המצביעים על כך מפורשות. הנאשם מסר כי במסגרת תפקידם, הם נכנסים מדי יום לגינה הציבורית ברח' קיוסו ביפו וכי אזור זה נחשב ל"נקודה חמה", בו הם מטפלים באירועים של אלכוהול שנמצא בקרב חבורה של אנשים. מי ששופך את האלכוהול הוא גם זה שבד"כ ממלא את דו"ח הפעולה. הנאשם לא זכר כי היה אירוע מיוחד במסגרת פעולה כזאת שלו. לאחר שעומת אותו עם טענת המתלונן, השיב הנאשם כי לא הרים יד על איש וכי

הוא אינו זוכר את האירוע. לטענתו, המתלונן ביקש להתנקם בו. לאחר שהחוקר הראה לו את דו"ח הפעולה שרשם (ת/9), נזכר הנאשם מדוע המתלונן פנה דווקא אליו וידע לפרט במדויק כי כל השוטרים נכנסו לסוונה מצד ימין והוא היחיד שעמד ליד הדלת של הנהג, מצד שמאל: "אז הוא פנה אליי כי הספסל שלי הוא עמד נמצא קרוב לדלת הנהג בצד שמאל" (ת/7, ש' 113). גם לאחר שעומת עם המתלונן וראה אותו, וגם לאחר שהחוקר הראה לו את דו"ח הפעולה - המשיך הנאשם להכחיש כי נקט כלפיו באלימות.

2. **בעימות שנערך ביום 19.8.13** (ת/8) חזר הנאשם על גרסתו ואמר כי הוא אינו מכיר את המתלונן וכי לא הכה אותו. עוד טען כי אינו זוכר את האירוע, לרבות הערות המתלונן על אוזנו. כשעומת עם דו"ח הפעולה שכתב (ת/9, שם ציין כי המתלונן אמר לו שהוא לא שומע באוזן), השיב ש"אם כתבתי אז כתבתי".

3. **בבית המשפט** חזר הנאשם והכחיש כי סטר על אוזנו של המתלונן. באותו יום בגינה הציבורית ישבו הנערים עם אלכוהול והם שפכו להם את האלכוהול, בדקו להם תעודות זהות, ואחר כך עזבו את המקום. לא היה דבר חריג באירוע ולא היה שימוש בכוח. הוא הפנה לדו"ח הפעולה, אשר לדבריו משקף "מילה במילה" את שהתרחש באירוע. לדבריו, צירפו את דו"ח פעולה לדו"ח סיכום משמרת, העובר לפיקוד הבכיר. במשמרת היו שני רכבים, נידת ואופנוע, והנאשם אישר כי הוא נהג בניידת. הנאשם אישר שככל הנראה חבש כובע [4]. בחקירה הנגדית הסביר הנאשם, כי היה זה אירוע רגיל של שפיכת בקבוקים ולכן לא זכר אותו בחקירה במח"ש, שהייתה כמה חודשים לאחר האירוע.

דין ומסקנות:

1. ראייה אובייקטיבית שהוכחה כדבעי היא קיומה של חבלה טרייה באוזנו השמאלית של המתלונן, המתיישבת עם טראומה אלימה. אמנם, גם חבלה שנגרמה מספר ימים לפני הבדיקה היתה מעלה ממצא דומה, אולם קשה להניח כי המתלונן היה נושא כאביו בדממה בהמתנה לשעת-כושר בה יוכל לטפול אשם על שוטר.

2. בנוסף, תלונתו התכופה של המתלונן מסירה חשש לטוויית מזימה ועלילה מתוכננת:

א. כבר בעת האירוע דאגו המתלונן וחבריו לצילום הניידת ומספרה לשם תלונה עתידית;

ב. מיד לאחר האירוע הגיע המתלונן לבית החולים, נבדק, ושם נמצא הממצא הנ"ל התומך בתלונתו;

3. הדו"ח שרשם הנאשם (ת/9) הינו בעליל דו"ח כוזב, שנרשם כדי לקדם פני תלונה צפויה:

א. בדו"ח התייחסות ברורה ומפורשת לתלונת המתלונן על כאבי אוזן;

ב. בדו"ח תיאור מופרז ומוגזם, שלא נזכר בדברי השוטרים האחרים, של השתוללות ויידוי בקבוקים על-ידי קבוצת הצעירים;

ג. השוטרים הרלוונטיים העידו, כי איום של אזרח על שוטר בתלונה למח"ש הוא

אירוע חריג שהיה מצדיק רישום דו"חות פעולה של השוטרים וציון בדו"ח הפעילות המסכם. היעדרו המוחלט של כל רישום שכזה מעיד ברורות כי הדו"ח כוזב וכלל לא נרשם ולא הועבר במועד למפקדיו של הנאשם;

4. עדותו של המתלונן היתה קוהרנטית וברורה; נטולת כל מניע להעללה - המתלונן לא נחשד, לא עוכב ולא נעצר; נטולת סימני עוינות לשוטרים ככלל - וראו למשל התיאור האוהד והמשבח של השוטר ארקה; ניכרו סימני הדיוק, כגון באבחנה הברורה בין פרטים שראה העד לבין פרטים שלא ראה, ובמיוחד עמידתו על-כך שלא ראה את פניו של התוקף, שהוסתרו בכובע שחבש;

אני מוצא אפוא עדות זו ראויה למלוא האמון.

5. על-אף פגמים שוליים בגרסתו של מר עאזאר, חברו של המתלונן, נתתי אמון בלוז דבריו. הבהרתו, כי לא ראה את הסטירה אלא רק שמע אותה, אינה מתיישבת עם תכנית העללה ותיאום גרסאות. עדותו של עד זה מצטרפת אפוא לעדותו של המתלונן.

6. זהותו של הנאשם כשוטר אליו התייחסו המתלונן וחברו בעדויותיהם הוכחה מעל לכל ספק סביר:

א. שני העדים עמדו על-כך שהשוטר שתקף את המתלונן היה נהג הניידת, שגם היה זה ששפך את האלכוהול - והנה נמצא כי אכן היה זה הנאשם שנהג בניידת, והיחיד שיכול היה לנהוג בה בזמן האירוע; והיה זה הנאשם, לפי דבריו שלו, ששפך את האלכוהול;

ב. גם הנאשם עצמו, בדו"ח הכוזב שרשם, קשר עצמו לאירוע בו יוחסה לו תקיפה וחבלה באוזנו של המתלונן;

7. גרסתו של הנאשם אינה יכולה ליהנות מאמון כלל, לנוכח נכונותו לרשום דו"ח כוזב, ומשנוכח המסכת המוצקה של ראיות התביעה עומדת גרסה דלה ולקונית למדי.

8. באשר לעדויות השוטרים, יש להבחין בין אלו שאפשר ואכן לא נוכחו בעת האירוע (השוטרים דלויה, בן-חמו ובינייב) לבין השוטר ארקה, שחייב היה להבחין במתרחש, ולו בחילופי הדברים. את אותם שוטרים (למעט ארקה) ניתן ליהנות מן הספק ולקבל טענתם שאכן לא ראו ולא שמעו את שארע. לא כך באשר לשוטר ארקה, אולם גרסתו - כגרסת הנאשם - נדחית כליל כלא-אמינה. אוסיף ואומר, שמעדויות השוטרים דלויה ובינייב עלה ברורות שלו היו שומעים איום בתלונה על הנאשם - היו מתעדים זאת. אין זה סביר כלל וכלל שאם אכן היה הנאשם מאוים כאמור, לא היה מיידע חבריו לצוות ומברר מי יכול לרשום דו"ח תומך.

9. לנוכח כל האמור, אני קובע כי אשמת הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר.

10. מעבר לנחוץ אעיר כי נתתי דעתי לטענות ב"כ המלומד של הנאשם בדבר מחדלי חקירה, אך לא מצאתי בהן ממש:

א. ההלכה הפסוקה עמדה על-כך שיש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי חקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש שהגנת

הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה (ע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מ.י. (2012), ע"פ 2879/09 זינאתי נ' מ.י. (2011), ע"פ 4906/09 אלנברי נ' מ.י. (2009), ע"פ 8916/09 פלוני נ' מ.י. (2009));

ב. ככל שהיעדר ראיה נובע ממחדל חקירה המיוחס לתביעה, ראיה שיכלה לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר, הרי שמשקלו של מחדל החקירה יגדל. כלומר, לא די בקיומו של מחדל חקירה כדי לבסס ספק סביר, אלא נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורש העניין (ע"פ 8754/13 סעדה נ' מ.י. (2014), ע"פ 557/06 עלאק נ' מ.י. (2007), ע"פ 6040/05 פלוני נ' מ.י. (2006));

ג. לנוכח כל ה"יש" שפורט לעיל, אין נפקות של-ממש לאותן פעולות חקירה שעל חסרונן הלין הסניגור;

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה חובלנית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, כמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ה, 04 מאי 2015, במעמד הצדדים.

[1] תיאור המתאים לנאשם, אך כללי מכדי להסתמך עליו לקביעת זיהוי;

[2] אפשר והחוקר והרופא הם קרובי משפחה. בנסיבות העניין, אין בכך פגם ממשי;

[3] בית המשפט מסר לצדדים, כי עד זה נשפט בפניו בתיק אחר, בו הורשע בעבירה של תקיפה חובלנית. בעת מתן עדותו היה אותו תיק בהמתנה לטיעונים לעונש (ת"פ 13-06-34452);

[4] נקודה שעלתה שוב ושוב בחקירות הצדדים נגעה לשאלת תגי השם של השוטרים - נוכחותם או היעדרם. למעשה, גם הנאשם לא זכר אם ענד תג-תפור או תג-סקוץ' הניתן להסרה;